

Resolució 727/2022, de 26 d'agost**Número d'expedient de la Reclamació:** 310/2022**Administració reclamada:** Ajuntament de Tarragona**Informació reclamada:** Denúncia a la Fiscalia per atemptat al patrimoni monumental.**Sentit de la resolució:** Estimació parcial

Resum: Dels preceptes anteriors, especialment de l'article 23 LTAIPBG i de l'article 70.1 DTAIP que el desplega, se'n desprèn que del dret d'accés a la informació pública se n'exclou aquella informació que vinculi la comissió d'un delictes o infracció amb una persona física, identificada o identificable sense un esforç desproporcionat, i per tant, cal desestimar l'accés a la documentació reclamada en la mesura en què d'ella se'n pugui derivar, directament o indirectament, la comissió d'una infracció per part d'una persona física identificable a partir del nom, càrrec o posició en l'organització municipal. En aquest mateix sentit es pronuncia l'APDCAT, en el seu informe àmpliament reproduït en els antecedents, conclouent que l'accés a la denúncia reclamada és contrària a la normativa de protecció de dades personals, sense que la sola eliminació de les dades identificatives sigui suficient per considerar-les anonimitzades amb garantia, vista la facilitat reidentificació indirecta a partir del càrrec o la pertinença a l'empresa o organisme públic. El Reial Decret de 14 de setembre de 1882, pel qual s'aprova la Llei d'Enjudiciament Criminal (LECRim), estableix en el seu article 299 que constitueixen el sumari les actuacions encaminades a preparar el judici i practicades per esbrinar i fer constar la perpetració dels delictes i de totes les circumstàncies que puguin influir en la seva qualificació i en la culpabilitat dels delinqüents, i en el seu article 301 disposa el caràcter reservat de les diligències del sumari fins que no s'obri el judici oral. L'establiment per una norma amb rang de llei del caràcter reservat d'una informació constitueix, d'acord amb l'article 21.2 LTAIPBG, un límit legal a l'accés a la informació; tot i que fonamentalment el sumari el constitueixen les actuacions de caràcter jurisdiccional desencadenades arrel del coneixement de la comissió d'un delictes, és a dir, de les actuacions judicials realitzades per a la prova de la comissió del delictes del seu autor, i per assegurar la responsabilitat pecuniària i la disponibilitat de la persona inculpada davant del Tribunal en el moment de l'inici del judici (registres, embargaments, detencions...), sembla lògic incloure-hi en el sumari també la denúncia que inicia aquesta investigació judicial, de manera que només es podria considerar inaplicable la previsió legal de reserva de la denúncia presentada al Ministeri Fiscal en el supòsit que, d'acord amb l'article 269 LECCrim, de la denúncia no se n'hagués seguit l'obertura d'un sumari, bé perquè els fets denunciats no constituïssin un delictes, bé perquè for manifestament falsa, que no és el cas que ens ocupa. Per tant, l'article 301 LECCrim actua com a base legal de l'aplicació del límit previst a l'article 21.2 LTAIPBG, relatiu al caràcter reservat per llei de la informació continguda al sumari, entre la qual la denúncia de la què en deriva, fins que no s'iniciï l'apertura del judici oral, encara pendent. No es tracta, com sembla apuntar l'informe municipal, d'un supòsit d'aplicació d'un règim especial d'accés d'acord amb la Disposició Addicional Primera.2 que comporti la inadmissibilitat de la petició d'accés ni la inaplicabilitat de l'LTAIPBG, sinó d'un límit legal a l'accés que es conté en una llei diferent de la de transparència, que caldrà ponderar amb el dret d'accés atenent els principis de finalitat de l'article 20.2 LTAIPBG ("Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret"), el de proporcionalitat previst a l'article 22.1 LTAIPBG ("1. Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació.) i el de temporalitat de l'apartat 2 del mateix article 22

LTAIPBG("2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació"). D'acord amb aquests principis, resulta justificat i adequat a la finalitat del límit de la reserva legal del sumari protegir aquella informació que pugui perjudicar el bon resultat de la investigació o l'eficàcia de les mesures asseguradores de les persones o béns que hagin de respondre de la infracció temporalment i fins a l'obertura del judici oral, i d'acord amb això. L'Ajuntament invoca també en el seu informe de posicionament jurídic en el procediment de reclamació la concurrència del límit relatiu a la investigació d'infraccions (article 21.1.b LTAIPBG), vist que la investigació judicial encara roman oberta. Amb els elements informatius de què disposa aquesta Comissió, no es pot afirmar que de la difusió de la denúncia i de la informació annexa a ella objecte d'aquesta reclamació en resulti un perjudici cert i directe de la investigació, però tampoc es pot descartar; en tot cas, la reserva del sumari mentre dura la investigació abans considerada té, precisament, la finalitat de protegir-la. Pel que fa al límit relatiu a la igualtat de les parts en el procediment judicial (article 21.1.d LTAIPBG) també invocat per l'Ajuntament en el seu informe, no sembla aplicable al cas, vist que qui demana la informació no és part d'aquest procediment, ni de fet, existeix pròpiament cap procediment judicial obert contra ningú, mantenint-se encara la fase d'investigació dels fets denunciats i dels seus possibles autors. Podria, tanmateix, considerar-se l'aplicació del límit que protegeix els drets privats legítims (article 21.1.f LTAIPBG) si quedés justificat que de la difusió de la informació reclamada en resultaria un perjudici en el dret de defensa dels investigats que resultin finalment inculpats.

Paraules clau: Ajuntaments, Periodista. Patrimoni cultura. Denúncia. Reclamació contra desestimació. Informació reservada per llei. Secret de sumari. Dades personals relatives a la comissió d'infraccions. Investigació d'infraccions penals. Igualtat de les parts en el procediment judicial.

Ponent: Elisabet Samarra Gallego

Mediador: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 30 de març de 2022 entra a la GAIP la Reclamació 310/2022, presentada per un periodista contra l'Ajuntament de Tarragona, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 18 de febrer de 2022 la persona reclamant presenta la següent sol·licitud a l'Ajuntament de Tarragona: "L'estiu de 2021 uns operaris van fer malbé la Torre de Minerva de la muralla romana de Tarragona. Des de l'Ajuntament es va anunciar que el consistori duria el cas a la Fiscalia. En virtut de la Llei de Transparència, demano: Denúncia o escrit de l'Ajuntament de Tarragona presentat a la Fiscalia en el cas de la Torre de Minerva".
3. El 30 de març de 2022 l'Ajuntament resol: "1.- Desestimar la petició d'accés a la informació pública presentada pel Sr. xxxx, amb número de registre 7913, segons disposen els articles 10 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal i garantia dels drets digitals; 15.1, segon paràgraf, de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de

transparència, accés a la informació pública i bon govern; 23 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern; i, 70.1 del Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre la transparència i el dret d'accés a la informació pública”.

4. La Reclamació presentada el 30 de març de 2022 fa les consideracions següents:
“L'Ajuntament de Tarragona va decidir presentar una denúncia a la Fiscalia arran d'un article publicat per mi en el qual explicava que una empresa havia foradat la Torre de Minerva quan va instal·lar una bastida. L'Ajuntament es nega a facilitar-me la denúncia presentada a la Fiscalia. Aquesta denúncia fa referència a un monument Patrimoni de la Humanitat i, a banda de l'empresa que va col·locar la bastida, hi podria estar implicat el Cap de Patrimoni Històric de l'Ajuntament, màxim responsable de la supervisió dels treballs. Considero que aquest document, la denúncia, és d'interès públic i afecta un monument històric i patrimonial de la ciutat”.
5. El 6 d'abril de 2022 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Tarragona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
6. El 6 d'abril de 2022 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada.
7. El 3 de maig de 2022 la GAIP rep l'informe de l'Ajuntament de Tarragona, que exposa que a la denúncia sol·licitada hi consta la identitat de persones eventualment responsables d'infraccions penals, fa una detallada exposició jurídica de les disposicions processals i de protecció de dades personals que impedirien l'accés a la informació sol·licitada i conclou amb les consideracions següents: “De tot l'exposat fins ara es dedueix que no és possible articular, via l'exercici de dret d'accés a la informació, l'habilitació per a obtenir l'accés a la documentació que consta en el si d'una investigació judicial de caràcter penal. Doncs, en efecte, la denúncia penal és un document que s'integra dins de les diligències penals a la qual, hem vist, només tenen accés, si no s'ha decretat el secret de sumari, els advocats defensors, les acusacions particular i pública i els procuradors d'uns i altres. La pròpia normativa de protecció de dades de caràcter personal posa límits infranquejables a l'accés a aquest tipus de dades, que tenen una protecció especial atesa l'especial qualificació de les mateixes. En aquest cas, preval la regulació contemplada a la normativa específica -LECRim, LOPJ i LOPD-, sobre les disposicions aplicables en matèria de transparència. Per afegit, la

pròpia normativa de transparència no desplaça els anteriors raonaments ja que hem de tenir present que tant la LT com la LTC recullen una sèrie de límits a les peticions de dret d'accés a la informació pública que hom pot presentar en relació a l'accés al contingut d'una denúncia penal, com són: el límit de prevenció, investigació i sanció d'il·lícits penals i el límit d'igualtat de les parts en els processos judicials i la tutela judicial efectiva. Limitacions, totes dues, que fan prevaldre la negativa a l'accés a la informació requerida pel sol·licitant sobre el seu dret d'accés en ares a la salvaguarda d'interessos que són més dignes de protecció en el cas particular. Més, considerant la situació processal de la investigació judicial que s'està duent a terme en relació als fets denunciats per la Corporació municipal, la qual, tornem a recordar, encara no ha conclòs. No es pot autoritzar, doncs, l'accés a la denúncia penal presentada per l'Ajuntament de Tarragona. Conclusions: 1a. L'Ajuntament de Tarragona, en compliment de la normativa específica LECrim, la LOPJ, la LOPD, el RPDCP, els límits continguts a la LTC, la LT, el RTC, així com de la interpretació que de les mateixes normes ha fet la GAIP i la jurisprudència aplicables al cas, no pot facilitar l'accés a la documentació requerida per part del reclamant de la informació, senyor xxxx, en la mesura que es pretén l'accés a una denúncia penal en la qual es fan constar i s'annexen documents en que es relacionen: fets, dades de caràcter personal -nom i cognoms- així com la menció explícita als possibles tipus penals en que es poden subsumir els fets, amb cita concisa de jurisprudència aplicable al cas. Més, tenint en compte que s'han incoat diligències per part del Ministeri Fiscal i un Jutjat d'Instrucció, sense que, a data d'avui, la investigació judicial hagi estat conclusa. 2a. La part de la documentació que quedaria afectada seria la totalitat de la denúncia penal. 3a. La persona reclamant sap que l'Ajuntament de Tarragona va presentar denúncia penal, doncs així se li va fer conèixer mitjançant la notificació del Decret municipal que resolva la sol·licitud d'accés i, a més, té coneixement de la problemàtica produïda, doncs a la instància el propi interessat afirma que va publicar un article amb ocasió de l'incident que fou el que originà la presentació de la denúncia".

8. El 17 de maig de 2022 la GAIP demana el següent a l'Ajuntament de Tarragona: "A la vista de la documentació que heu fet arribar a aquesta Comissió en relació amb la Reclamació 310/2022 necessitaríem disposar d'altres elements necessaris per poder resoldre amb ple coneixement de causa. Per això, us demanem que un termini de cinc dies ens envieu la còpia la denúncia sol·licitada per poder valorar els límits invocats al vostre informe. Tal com estableix l'article 33.6 Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol, la Comissió adoptarà les mesures necessàries per assegurar la reserva d'aquesta informació durant la tramitació del procediment de reclamació, si així ho demaneu".
9. El 20 de maig de 2022 la GAIP rep la següent notificació procedent de l'Ajuntament de Tarragona: "En relació a la vostra petició d'informació addicional de data 17/05/2022, on ens demaneu que en un termini de cinc dies us enviem la còpia la denúncia sol·licitada per poder

valorar els límits invocats a l'informe de la Oficialia Major, us traslladem l'escrit presentat el dia 21 de juliol de 2021 davant la Fiscalia Provincial de Tarragona que posava en coneixement els fets relatius als forats efectuats els dies 12 i 13 de juliol de 2021 a la Muralla Romana i a l'escultura-relleu Minerva, que ens ha traslladat el departament d'Assessoria Jurídica". La notificació inclou l'escrit de la lletrada municipal que posa en coneixement de la Fiscalia els fets que podrien ser constitutius de delictes contra el patrimoni històric, per tal que la Fiscalia els investigui i, si s'escau, formuli la denúncia o querrela que correspongui, acompanyat de documentació annexa.

10. El 23 de maig de 2022 la GAIP demana a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) l'informe previst per l'article 42.8 LTAIPBG, així com les dades de contacte de les terceres persones afectades, per tal de fer-les el trasllat de la Reclamació, d'acord amb les previsions de l'article 31 LTAIPBG.
11. El 8 de juny de 2022 la GAIP rep les dades de les terceres persones afectades per la Reclamació.
12. El 10 de juny de 2022 la GAIP rep l'informe de l'APDCAT, el qual conté les següents consideracions: "(...) Aquests preceptes exclouen del dret d'accés a les dades relacionades amb la comissió d'infraccions penals o administratives, tret que es compti amb el consentiment exprés de la persona afectada, o que aquestes comportin l'amonestació pública a l'infractor. Ara bé, la normativa de protecció de dades no és d'aplicació al tractament de dades de persones jurídiques com es desprèn de considerant 14 de l'RGPD, que estableix: "La protección otorgada por el presente Reglamento debe aplicarse a las personas físicas, independientemente de su nacionalidad o de su lugar de residencia, en relación con el tratamiento de sus datos personales. El presente Reglamento no regula el tratamiento de datos personales relativos a personas jurídicas y en particular a empresas constituidas como personas jurídicas, incluido el nombre y la forma de la persona jurídica y sus datos de contacto". Per tant, si el presumpte responsable dels fets denunciats fos una persona jurídica, la normativa de protecció de dades no justificaria una limitació a l'accés a la informació relacionada amb la comissió d'infraccions penals que pugui contenir la documentació reclamada relatives a aquesta persona jurídica. Això, sense perjudici que, per tal de determinar l'accés a la resta d'informació reclamada que contingui dades personals, s'hagi d'aplicar el que estableix l'article 24 LTC. Altrament, si el presumpte o presumptes responsables dels fets denunciats són persones físiques, ja sigui el gerent de l'empresa contractada o altres terceres persones físiques (com podrien ser els responsables municipals), caldria limitar l'accés a la informació que contingui dades personals relacionades amb la comissió d'infraccions penals o administratives d'aquestes persones, per aplicació de l'article 23 LTC, excepte si es disposa del seu consentiment exprés. En el cas que ens ocupa,

a les conclusions de la denúncia efectuada per l'ajuntament es fa constar: “Es posen aquests fets en coneixement, de la Fiscalia de l'Audiència Provincial de Tarragona, perquè d'acord amb l'art. 773.2 de la Llei d'Enjudiciament Criminal, incoï les diligències d'investigació per tal de determinar la identitat de la persona o persones autors dels fets, la qualificació jurídica dels mateixos, i en els seus mèrits, si s'escau, presenti la corresponent denúncia o querella”. Així les coses, en la mesura que la documentació presentada per l'Ajuntament a la Fiscalia no denuncia a unes determinades persones (físiques o jurídiques) com a responsables, sinó que posa els fets en coneixement de la Fiscalia per tal que sigui aquesta qui determini els presumptes responsables, no es pot determinar a priori si l'empresa (persona jurídica), el gerent de l'empresa o els càrrecs i personal de les diferents administracions i entitats (Generalitat, Ajuntament, Diòcesi de Tarragona) que van prendre les decisions en relació amb la instal·lació de la bastida que finalment va ocasionar els danys en el patrimoni arquitectònic denunciat (persones físiques) seran finalment investigats pels fets denunciats. En qualsevol cas, l'accés a la informació sol·licitada revelaria informació relacionada amb la possible comissió d'infraccions penals que podria afectar a aquestes persones físiques identificades a la denúncia. Com ha posat de manifest aquesta Autoritat amb anterioritat, la protecció que la normativa de protecció de dades desplega sobre la informació relacionada amb la comissió d'infraccions penals (Considerants 73 i 75 i article 10 RGPD), abasta no només la informació sobre les condemnes o infraccions penals declarades per una sentència, sinó també tota aquella informació que hi estigui relacionada com podrien ser les denúncies o les actuacions d'investigació. Tenint en consideració la naturalesa d'aquesta matèria, les conseqüències de la divulgació de la informació podria afectar l'esfera professional, social i íntima de les persones implicades, fins i tot, i en major mesura, en el cas que finalment no siguin investigats o sancionats per aquestes fets. Per tant, atès que les dades personals que consten en la documentació reclamada són les relatives a aquestes persones que, podrien finalment ser investigades per la fiscalia, respecte de les quals no consta que s'hagi presentat amb la sol·licitud de la informació el seu consentiment, escau denegar l'accés a la informació per aplicació de l'article 23 LTC. Pel que fa a la possibilitat de facilitar l'accés de manera anònima cal tenir en consideració que l'article 70 del Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre la transparència i el dret d'accés a la informació pública (RLTC) determina el que cal entendre per anonimització als efectes d'aquesta norma, així estableix que l'anonimització és: “l'eliminació de les dades personals de les persones físiques afectades que consten en la informació i qualsevol altra informació que pugui permetre identificar-les directament o indirectament sense esforços desproporcionats, sense perjudici de poder mantenir, si escau, les dades merament identificatives dels càrrecs o personal al servei de les administracions públiques que dicten o intervenen en l'acte administratiu”. En el cas que ens ocupa, i pel que fa a les dades personals del càrrec o càrrecs de l'empresa que poden haver intervingut en els

fets, atès que els fets ja eren coneguts per haver estat publicats als mitjans, i que el nom de l'empresa responsable també és conegut, l'anonimització de les seves dades no seria efectiva ja que la seva identitat pot ser coneguda a partir de la informació prèvia que es disposa sense esforços desproporcionats. A la mateixa conclusió arribaríem pel que fa a la informació del personal de les diverses administracions implicades, que podrien tenir alguna responsabilitat sobre els fets denunciats, ja que a partir de conèixer el seu àmbit de responsabilitat en cadascuna de les seves administracions o entitats es podria arribar també a conèixer la seva identitat sense esforços desproporcionats. Tot i això, escau tenir en consideració que atesa la naturalesa dels fets es tracta d'una qüestió que presenta un innegable interès públic. Prova d'això és que la Llei 16/1985, de 25 de juny, de patrimoni històric espanyol, preveu en el seu article vuitè l'acció pública per exigir davant dels òrgans administratius i els Tribunals del Contenciós Administratiu el compliment del previst en aquella norma per a la defensa dels bens integrants del patrimoni històric. El Tribunal Europeu de Drets Humans, en relació amb el dret a la llibertat d'expressió, que comprèn el dret a rebre o comunicar informacions i idees (article 10 del Conveni Europeu de Drets Humans), reconeix l'especial posició dels periodistes i els mitjans de comunicació -així com també d'altres sol·licitants d'informació pública, com ara les organitzacions no governamentals, investigadors o activistes-, ja que duen a terme una actuació, com a "vigilants" (watchdog), que contribueix a l'exercici del dret a donar i rebre informació i, en definitiva, al debat públic (SSTEDH Bladet Tromso c. Noruega (20 de maig de 1999), Rosianu c. Romania (24 de juny de 2014), o Magyar Helsinki Bizottsag c. Hongria (8 de novembre de 2016), entre moltes altres). Tenint en compte el marc normatiu (art. 20.1.d) CE, i art. 10 CEDH), i la jurisprudència, que els periodistes -entre d'altres professionals i col·lectius- tindrien un rol destacat en la contribució de la formació de l'opinió pública lliure. En aquest sentit, la condició de periodista de la persona que sol·licita l'accés a informació pública, en el cas que realment s'acredités, podria ser un element a tenir en compte -si bé no de forma aïllada sinó juntament amb d'altres elements-, als efectes de fer una ponderació entre l'interès públic en l'obtenció de la informació i els drets de les persones afectades. Aquesta circumstància afegida a l'interès públic en la protecció del patrimoni cultural (respecte del qual està reconeguda l'acció pública) justificaria facilitar com a mínim certa informació sobre les actuacions portades a terme per l'administració municipal al respecte. Atesa l'aplicació del límit previst a l'article 23 LT, aquesta informació es podria facilitar, aplicant analògicament la solució prevista a l'article 68.4 del RLTC: "En el cas que el contingut de l'informe pugui revelar informació afectada pel límit, la necessitat de publicació de l'informe s'entén satisfeta amb la publicació d'un extracte o resum del contingut de tal manera que no permeti revelar la informació afectada pel límit la possibilitat de publicar un resum de l'informe." En aquest sentit es podria facilitar al reclamant un resum de les actuacions realitzades vetllant per que aquest resum no contingui les dades afectades pel límit de l'article

23 LTC ni permeti identificar, directament o indirecta, les persones físiques afectades que conclou: “Atès que la documentació reclamada conté informació relacionada amb la presumpta comissió d'infraccions penals en la qual podrien estar implicats persones físiques caldrà limitar l'accés del reclamant a la dita informació per aplicació de l'article 23 LTC. L'ajuntament podria facilitar un resum de les actuacions practicades i trameses al Ministeri Fiscal atès l'interès públic en la protecció del patrimoni cultural, de manera que no siguin identificables les persones físiques afectades”. I d'acord amb aquestes consideracions, formula ala següent conclusió: “Atès que la documentació reclamada conté informació relacionada amb la presumpta comissió d'infraccions penals en la qual podrien estar implicats persones físiques caldrà limitar l'accés del reclamant a la dita informació per aplicació de l'article 23 LTC. L'Ajuntament podria facilitar un resum de les actuacions practicades i trameses al Ministeri Fiscal atès l'interès públic en la protecció del patrimoni cultural, de manera que no siguin identificables les persones físiques afectades”.

13. Entre el 15 i el 26 de juny de 2022 la GAIP trasllada la Reclamació a les terceres persones afectades, a les quals atorga un termini de 10 dies per formular al·legacions.
14. El 20 de juny de 2022 la GAIP rep una comunicació de la tercera persona afectada MAS, que indica que no pensa fer cap al·legació, ni participar a la mediació.
15. El 20 de juny de 2022 la GAIP rep una comunicació de la tercera persona afectada CFG, que al·lega no haver tingut cap participació en relació amb la Torre Minerva, que s'oposa a la cessió de les seves dades i que no pensa participar a la mediació.
16. El 5 de juliol de 2022 rep una altra al·legació per part d'una tercera persona afectada que exposa: “Desconec els motius/documentació en que apareix el meu nom en relació a aquest assumpte. Afegir que a l'empara de l'informe rebut manifesto que no vull que les meves dades de caràcter personal siguin cedides a tercers. No tinc cap al·legació a formular en aquest assumpte. No tinc cap intenció/voluntat de participar en la sessió de mediació esmentada”.
17. El 20 de juliol de 2022 es celebra la primera sessió de mediació que finalitza sense l'acord de les parts. A la mateixa sessió de mediació la representant municipal demana a la GAIP: “La representant de l'Ajuntament manifesta que si la GAIP determina que s'ha de lliurar més informació a la persona reclamant ho farà, però demana que precisi què ha de facilitar i com, exposa que l'escrit de la denúncia va acompanyat d'altra documentació i demana a la GAIP que determini si també s'ha de lliurar la documentació annexa i en quins termes. Especialment demana a la GAIP que si resol facilitar la informació de forma anonimitzada precisi de la manera més concreta possible com s'ha de dur a terme aquesta anonimització per tal que quedi clar quina documentació s'hauria de lliurar a la persona reclamant i que expliqui el seu abast sense que hi pugui haver confusió”.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació adreçada a una administració de l'àmbit d'aplicació de l'LTAIPBG.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits

enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: “Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. Manca d'acord en el procediment de mediació

Dels antecedents es desprèn que la persona reclamant va sol·licitar el procediment de mediació previst a l'article 42.2. LTAIPBG, i que celebrada la sessió de mediació, les parts van mantenir discrepàncies, sens arribar a un acord, motiu pel qual el vocal mediador de la GAIP, d'acord amb l'article 37.5 RGAIP, va donar per finalitzada la mediació, i va informar a les parts, d'acord amb l'article 42.6 LTAIPBG, que es continuaria amb la tramitació de la reclamació pel procediment ordinari, que finalitza aquesta resolució amb el pronunciament d'aquesta Comissió sobre el fons de la discrepància jurídica i l'adequació a dret de la pretensió d'accés a la informació, considerada en els termes en què es va formular i sotmetre a la decisió administrativa que aquesta Comissió ara revisa, i sense que les propostes d'accés o les concrecions o modificacions en l'objecte o format d'accés que s'hagin pogut preacordar entre les parts en el marc de la mediació, un cop finalitzat sense acord i decaigudes per aquesta causa, puguin vincular les parts ni condicionar la Resolució.

3. Sobre la protecció de dades personals relatives a la comissió d'infraccions

L'Ajuntament de Tarragona fonamenta la seva resolució desestimatòria en el límit relatiu a la protecció de dades personals relatives a la comissió d'infraccions. Així es desprèn de la invocació com a fonament jurídic de la seva decisió de l'article 10 de la Llei orgànica 3/2018, del 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPD); l'article 23 LTAIPBG; l'article 15.1 segon paràgraf de la Llei bàsica 9/2013, del 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, LTAIPBGE) i l'article 70.1 del Decret 8/2021, del 9 de febrer, sobre la transparència i el dret d'accés a la informació pública (DTAIP), el contingut dels quals seguidament es relaciona.

L'article 10.1 LOPD disposa en relació amb el tractament de dades de naturalesa penal el següent: “1. El tractament de dades personals relatives a condemnes i infraccions penals, així com a procediments i mesures cautelars i de seguretat connexes, per a finalitats diferents de les de prevenció, investigació, detecció o enjudiciament d'infraccions penals o d'execució de sancions penals, només es pot portar a terme quan estigui emparat en una norma de dret de la Unió, en

aquesta Llei orgànica o en altres normes de rang legal. 2. El registre complet de les dades referides a condemnes i infraccions penals, així com a procediments i mesures cautelars i de seguretat connexes a què es refereix l'article 10 del Reglament (UE) 2016/679, es pot dur a terme de conformitat amb el que estableix la regulació del sistema de registres administratius de suport a l'Administració de justícia. 3. Fora dels supòsits que assenyalen els apartats anteriors, els tractaments de dades referides a condemnes i infraccions penals, així com a procediments i mesures cautelars i de seguretat connexes, només són possibles quan els portin a terme advocats i procuradors i tinguin per objecte recollir la informació facilitada pels seus clients per a l'exercici de les seves funcions”.

D'aplicació més directe al cas, l'article 23 LTAIPBG estableix que: “les sol·licituds d'accés a la informació pública han d'ésser denegades si la informació que es vol obtenir conté dades personals especialment protegides, com ara les relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut i la vida sexual, i també les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, llevat que l'afectat hi consenti expressament per mitjà d'un escrit que ha d'acompanyar la sol·licitud”. Aquesta article és congruent amb l'article 15 .1 LTAIPBGE, que disposa que “(...) Si la información incluyese datos personales que hagan referencia al origen racial, a la salud o a la vida sexual, incluyese datos genéticos o biométricos o contuviera datos relativos a la comisión de infracciones penales o administrativas que no conllevasen la amonestación pública al infractor, el acceso solo se podrá autorizar en caso de que se cuente con el consentimiento expreso del afectado o si aquel estuviera amparado por una norma con rango de ley.”

Finalment, l'article 70.1 DTAIP preveu que “1. Als efectes del que preveu l'article 23 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, correspon a la persona sol·licitant aportar el consentiment exprés i escrit de les persones titulars de les dades personals afectades per l'accés sol·licitat. Les administracions públiques poden donar trasllat de la sol·licitud i del consentiment a la persona titular de les dades amb la finalitat d'acreditar el consentiment escrit aportat, en cas de dubte de la seva veracitat”.

Dels preceptes anteriors, especialment de l'article 23 LTAIPBG i de l'article 70.1 DTAIP que el desplega, se'n desprèn que del dret d'accés a la informació pública se n'exclou aquella informació que vinculi la comissió d'un delictes o infracció amb una persona física, identificada o identificable sense un esforç desproporcionat, i per tant, cal desestimar l'accés a la documentació reclamada en la mesura en què d'ella se'n pugui derivar, directament o indirectament, la comissió d'una infracció per part d'una persona física identificable a partir del nom, càrrec o posició en l'organització municipal.

En aquest mateix sentit es pronuncia l'APDCAT, en el seu informe àmpliament reproduït en els antecedents, conclouent que l'accés a la denúncia reclamada és contrària a la normativa de

protecció de dades personals, sense que la sola eliminació de les dades identificatives sigui suficient per considerar-les anonimitzades amb garantia, vista la facilitat reidentificació indirecta a partir del càrrec o la pertinença a l'empresa o organisme públic.

És precisament amb aquest argument que l'Ajuntament fonamenta la seva decisió d'oposar-se a l'accés. Efectivament, la resolució desestimària es fonamenta exclusivament en la protecció de les dades personals relacionades amb la comissió d'una infracció i l'absència del consentiment dels afectats requerit per l'article 23 LTAIPBG i 70.1 DTAIP, per bé que posteriorment, en l'informe jurídic emès per posicionar-se en relació amb aquest procediment de reclamació, l'Ajuntament invoca també altres límits que avalarien la desestimació de l'accés: el caràcter reservat de del sumari judicial en el què s'ha incorporat la denúncia a la Fiscalia objecte de la reclamació; el límit relatiu a la prevenció, investigació i sanció d'il·lícits penals destacant que la investigació judicial encara no està finalitzada, i el límit derivat de la igualtat de les parts en els processos judicials i la tutela judicial efectiva, que s'analitzaran en el fonament jurídic següent.

4. Altres límits invocats: el caràcter reservat per llei de la informació, la protecció de la investigació judicial i la igualtat de les parts en el procediment judicial

El Reial Decret de 14 de setembre de 1882, pel qual s'aprova la Llei d'Enjudiciament Criminal (LECrim), estableix en el seu article 299 que constitueixen el sumari les actuacions encaminades a preparar el judici i practicades per esbrinar i fer constar la perpetració dels delictes i de totes les circumstàncies que puguin influir en la seva qualificació i en la culpabilitat dels delinqüents, i en el seu article 301 disposa el caràcter reservat de les diligències del sumari fins que no s'obri el judici oral. L'establiment per una norma amb rang de llei del caràcter reservat d'una informació constitueix, d'acord amb l'article 21.2 LTAIPBG, un límit legal a l'accés a la informació; tot i que fonamentalment el sumari el constitueixen les actuacions de caràcter jurisdiccional desencadenades arrel del coneixement de la comissió d'un delicte, és a dir, de les actuacions judicials realitzades per a la prova de la comissió del delicte del seu autor, i per assegurar la responsabilitat pecuniària i la disponibilitat de la persona inculpada davant del Tribunal en el moment de l'inici del judici (registres, embargaments, detencions...), sembla lògic incloure-hi en el sumari també la denúncia que inicia aquesta investigació judicial, de manera que només es podria considerar inaplicable la previsió legal de reserva de la denúncia presentada al Ministeri Fiscal en el supòsit que, d'acord amb l'article 269 LECrim, de la denúncia no se n'hagués seguit l'obertura d'un sumari, bé perquè els fets denunciats no constituïssin un delicte, bé perquè for manifestament falsa, que no és el cas que ens ocupa.

Per tant, l'article 301 LECrim actua com a base legal de l'aplicació del límit previst a l'article 21.2 LTAIPBG, relatiu al caràcter reservat per llei de la informació continguda al sumari, entre la qual la denúncia de la què en deriva, fins que no s'iniciï l'apertura del judici oral, encara pendent. No es

tracta, com sembla apuntar l'informe municipal, d'un supòsit d'aplicació d'un règim especial d'accés d'acord amb la Disposició Addicional Primera.2 que comporti la inadmissibilitat de la petició d'accés ni la inaplicabilitat de l'LTAIPBG, sinó d'un límit legal a l'accés que es conté en una llei diferent de la de transparència, que caldrà ponderar amb el dret d'accés atenent els principis de finalitat de l'article 20.2 LTAIPBG ("Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret"), el de proporcionalitat previst a l'article 22.1 LTAIPBG ("1. Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació.) i el de temporalitat de l'apartat 2 del mateix article 22 LTAIPBG ("2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació"). D'acord amb aquests principis, resulta justificat i adequat a la finalitat del límit de la reserva legal del sumari protegir aquella informació que pugui perjudicar el bon resultat de la investigació o l'eficàcia de les mesures asseguradores de les persones o béns que hagin de respondre de la infracció temporalment i fins a l'obertura del judici oral, i d'acord amb això.

L'Ajuntament invoca també en el seu informe de posicionament jurídic en el procediment de reclamació la concurrència del límit relatiu a la investigació d'infraccions (article 21.1.b LTAIPBG), vist que la investigació judicial encara roman oberta. Amb els elements informatius de què disposa aquesta Comissió, no es pot afirmar que de la difusió de la denúncia i de la informació annexa a ella objecte d'aquesta reclamació en resulti un perjudici cert i directe de la investigació, però tampoc es pot descartar; en tot cas, la reserva del sumari mentre dura la investigació abans considerada té, precisament, la finalitat de protegir-la.

Pel que fa al límit relatiu a la igualtat de les parts en el procediment judicial (article 21.1.d LTAIPBG) també invocat per l'Ajuntament en el seu informe, no sembla aplicable al cas, vist que qui demana la informació no és part d'aquest procediment, ni de fet, existeix pròpiament cap procediment judicial obert contra ningú, mantenint-se encara la fase d'investigació dels fets denunciats i dels seus possibles autors. Podria, tanmateix, considerar-se l'aplicació del límit que protegeix els drets privats legítims (article 21.1.f LTAIPBG) si quedés justificat que de la difusió de la informació reclamada en resultaria un perjudici en el dret de defensa dels investigats que resultin finalment inculpats.

5. Accés parcial a la informació

La informació que és objecte de la reclamació és l'escrit de denúncia presentada per l'Ajuntament a la Fiscalia arran de l'execució d'un contracte d'instal·lació d'una bastida a la Torre de Minerva de

la muralla romana de Tarragona que va generar dotze forats en aquest bé del patrimoni històric i cultural de titularitat municipal. Aquests fets ocorreguts, tant com les actuacions de reparament subsegüents, així com el nom de l'empresa contractada, son de públic coneixement públic previ a aquesta resolució i han estat àmpliament difosos per la premsa, entre la qual, articles de la pròpia persona reclamant. També és públicament conegut ja que han intervingut en l'avaluació dels danys i en la definició o la supervisió tècnica de l'actuació de reparació els serveis tècnics arqueològics i de patrimoni cultural de l'Ajuntament de Tarragona, de l'Arquebisbat de Tarragona i del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya.

Tant l'empresa adjudicatària responsable de la mala execució que hauria provocat el dany en la Torre Minerva, com els organismes públics que haurien intervingut en la presa de decisions o en la contractació d'aquesta empresa, són, a més de prèviament coneguts, persones jurídiques, de manera que la protecció de l'article 23 LTAIPBG no els empara. No així les persones físiques la identitat de les quals consti en la documentació reclamada lligada a actuacions que puguin considerar-se per la fiscalia constitutives d'una infracció dels seus deures, obligacions o responsabilitats que pugui ser perseguida judicialment; en aquest cas, tant si es tracta de personal de l'empresa, com de personal de l'Arquebisbat de Tarragona, com si és personal de l'administració pública, correspon aplicar el règim de protecció de dades personals de l'article 23 LTAIPBG dissociant la informació no només de la seva identitat, sinó també del seu càrrec o posició que permeti de manera indirecta i sense un esforç desproporcionat identificar-los.

Pel que fa a l'escrit de denúncia, tot i que no conté pròpiament una imputació d'una infracció a una persona concreta, resulta fàcilment deduïble del relat la responsabilitat directa de l'empresa encarregada d'aixecar la bastida en la comissió de la infracció contra el patrimoni cultural, sens perjudici que pogués desvetllar una responsabilitat indirecta en la contractació o en el deure de vigilància, de manera que podria entorpir la investigació dels fets i de les responsabilitats que se'n deriven.

Quant als documents annexos a la denúncia, l'escrit de sol·licitud presentat a l'Ajuntament demana "denúncia o escrit" presentat a la Fiscalia, i aquesta formulació genèrica permetria considerar-hi inclosos els documents annexos a la denúncia presentats a la Fiscalia. Es tracta de documentació com la certificació de l'advocada que representa a l'Ajuntament, dos informes del cap tècnic accidental de patrimoni històric, un relatiu a la problemàtica de la bastida i les ordres donades a l'empresa per protegir la Torre, i l'altra avaluant econòmicament els danys derivats dels 12 forats practicats en la Torre Minerva. Hi consta igualment l'expedient de contractació del servei de bastida amb el pressupost de dues empreses, la documentació d'autorització i disposició de la despesa corresponent a aquest contracte menor, juntament amb un seguit de correus amb les persones representants o de contacte de les empreses a les que es va demanar el pressupost o a la què s'ha adjudicat el contracte menor.

De tota aquesta documentació, es considera que pot afectar la investigació o l'atribució de responsabilitats els dos informes esmentats, de manera que atenent el límit dels articles 21.2 i 21.1.b LTAIPBG, correspon desestimar-ne l'accés; pel que fa a la certificació de l'advocada o als correus electrònics entre l'administració i empreses incorporats a l'expedient del contracte menor de lloguer de la bastida entre l'administració per a l'aportació de pressupostos, no semblen rellevants per a la finalitat de l'accés, que és el control de l'actuació de l'Ajuntament arran del dany produït en la Torre Minerva arran de l'execució d'aquell contracte, i atenent que contenen dades personals, correspon també desestimar-ne l'accés, d'acord amb l'article 24.2 LTAIPBG.

Pel que fa a l'expedient del contracte menor de la bastida, en canvi, vista la previsió de transparència en la contractació pública prevista a l'article 13 LTAIPBG i la seva prèvia publicació al registre de contractes, es descarta que pugui alterar la investigació i per tant, correspon estimar-ne l'accés, prèvia eliminació de les dades personals de les persones físiques que hi actuen com a atorgants en representació de l'empresa privada (nom, DNI, dades de contracte, signatura), vist que d'acord amb l'article 24.2 LTAIPBG, no s'ha acreditat que resulti rellevant per a la finalitat de l'accés.

Finalment, quant a la conclusió de l'APDCAT apuntant a l'elaboració d'un resum de les actuacions de l'Ajuntament que substitueixi l'accés a la documentació reclamada, cal dir que la fa, tal i com indica l'inici d'aquell l'informe, sota l'única perspectiva de que aquesta solució seria adequada a la normativa de protecció de dades personals, però tanmateix és una opció que no s'adequa a la normativa de transparència, que no empara que l'administració elabori un informe prèviament inexistent per documentar o relacionar les actuacions dutes a terme arran dels fets denunciats, limitant l'exercici del dret d'accés a la informació, d'acord amb l'article 18.1 en relació amb el 2.b LTAIPBG, a la informació prèviament en poder de l'administració en la mesura en què no estigui afectada per un límit legal a l'accés.

D'acord amb l'exposat, s'estima parcialment la reclamació en relació amb l'expedient del contracte menor relatiu al lloguer de la bastida instal·lada a la Torre Minerva, prèvia eliminació de les dades personals dels representants de l'empresa contractada o de les empreses que han presentat pressupost per a aquesta actuació, i es desestima l'accés a la denúncia i als informes annexes, considerant que poden entorpir la investigació judicial protegida pel secret sumaria, d'acord amb l'article 21.1 LTAIPBG i 21.1.b LTAIPBG, i que contenen dades personals que permetrien identificar directament o indirectament persones físiques amb la comissió d'una infracció.

6. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les

persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

7. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió 26 d'agost de 2022, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la Reclamació 310/2022 i declarar el dret de la persona reclamant a accedir a l'expedient del contracte menor relatiu al lloguer de la bastida instal·lada a la Torre Minerva, prèvia eliminació de les dades personals dels representants de l'empresa contractada o de les empreses que han presentat pressupost per a aquesta actuació.
2. Desestimar l'accés a la denúncia presentada a la Fiscalia i a la resta de documentació annexa a ella diferent de l'assenyalada a l'apartat anterior, d'acord amb l'article 21.1 LTAIPBG, 21.1.b LTAIPBG i 23 LTAIPBG, considerant que poden entorpir la investigació judicial protegida pel secret sumarial i que contenen dades personals que permetrien identificar directament o indirectament persones físiques relacionades amb la comissió d'una infracció.
3. Requerir a l'Ajuntament de Tarragona que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de quinze dies, i a informar la GAIP, en aquets mateix

termini, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.

4. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 310/2022 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.